

«Τὰ ἄγρια καὶ τὰ ἡμερα», ἡ νέα κωμωδία ἤ, σωστότερα, φάρσα τοῦ κ. Γ. Ρούσσου δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ μᾶς ἀπασχολήσει. Εἶναι πολὺ κατώτερη ἀπὸ τὴν προηγούμενη παραγωγὴ τοῦ συγγραφέα αὐτοῦ, πού, ἔστω κι ἂν στάθμειε στὸ ἐλαφρὸ εἶδος, ἔδειχνε ὡς τὴν πᾶντα μιὰ τάση νὰ τὸ ξεπεράσει, νὰ ἐμπλουτίσει τὴν ἱντριγκα μὲ κάποιο περιεχόμενο. Τώρα πρόκειται ἀπλὰ καὶ μόνο γιὰ μιὰ ἱντριγκα πού δὲν εἶναι οὔτε κὰν καλοπλεγμένη. Τὸ περίεργο εἶναι ὅτι κι ὁ κ. Ρούσος δὲ φαίνεται νὰ ὑποπτεύεται τίς ἀδυναμίες τοῦ θεατρογραφήματός του, γιατί, ὅπως τὸ δηλώνει στὸ εἰσαγωγικὸ σημείωμα στὸ πρόγραμμα, τὸ παρουσιάζει μὲ ἀξιώσεις. Θέλει νὰ δείξει ὅτι οἱ συνθῆκες τῆς σημερινῆς ζωῆς ἐξαγρίωσαν τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλ' ὅτι στὸ βάθος τοὺς οἱ ἀνθρωποὶ, ὀρισμένοι τουλάχιστον ἀνθρωποὶ, παραμένουν ἡμεροὶ κι ἀγαθοὶ ὅπως τοὺς ἔπλασε ὁ Πλάστης. Τοῦτα ὅμως τὰ καταλαβαίνουμε μόνο ἅμα διαβάσουμε τὸ εἰσαγωγικὸ σημείωμα. Στὴ σκηνὴ δὲν παρακολουθοῦμε παρὰ καταστάσεις ἀπίθανες κι ἐξωφρενικές, παρὰ πρῶ-σωπα ἐντελῶς φτιαχτά.

Ὁλη αὐτὴ ἡ ἄσκοπη κίνησις δὲν εἶναι οὔτε κὰν πολὺ διασκεδαστικὴ. Ἄν προκαλεῖται κάποιο γέλιο, τοῦτο τὸ βγάζουν ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο οἱ κ.κ. Φωτόπουλος καὶ Ἡλιόπουλος μὲ τὸ μπρίο τοὺς καὶ τὰ ἐπινοήματά τοὺς τὰ κάπως στερεότυπα, ἀλλὰ πού ἀκόμα δὲν ἔχουν ἐξαντλήσει τὴν ἀστείότητά τοὺς. Τούτῃ ὅμως ἡ ἐξάντλησις παραμονεύει. Οἱ κ.κ. Φωτόπουλος καὶ Ἡλιόπουλος ἄς προσέξουν. Γιὰ νὰ ἀνανεώσουν τὸν ἑαυτό τοὺς εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀνανεώσουν τὸ ρεπερτόριό τοὺς, νὰ μὴ σταθμεύουν συστηματικὰ σὲ ἐργάκια μιᾶς καὶ μόνης κατηγορίας καὶ ποιότητος. Δὲν τοὺς ἐπισκέπτεται κάποτε τὸ φάντα-

15 Φεβρουαρίου 1956

30

σμα τοῦ Β. Ἀργυρόπουλου μέ τόν ὁποῖο ἔχουν ὁμοιότητες; Ἡ φύση τοὺς προίκισε μ' ἓνα πλούσιο καὶ δυναμικὸ ταλέντο. Δὲ λυποῦνται νὰ τὸ χαραμίζουν ὅπως ὁ Ἀργυρόπουλος;

* * *